

Sygn. akt IX W 1490/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 10 czerwca i 02 września 2015 r. sprawy

K. W.

syna B. i G. z domu Ś.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 30/31 stycznia 2015 r., od około godz. 22⁰⁰ do około godz. 02⁰⁰ będąc odpowiedzialnym za poziom hałasu w lokalu (...) w O. przy ul. (...) dopuścił do głośnego odtwarzania muzyki podczas odbywających się w tym dniu imprez czym zakłócił spoczynek nocny mieszkańcom budynku przy ul. (...)

- tj. za wykroczenie z art. 51 § 1 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **K. W.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

K. W. i jego żona K. F. (1) są współwłaścicielami (...) (...) z siedzibą w O. przy ul. (...). Budynek w którym prowadzona jest działalność (...) powstał w wyniku przebudowy i rozbudowy dawnego budynku (...). Do budynku tego przylega budynek mieszkalno – usługowy na którego (...) piętrze zlokalizowane jest m. in. mieszkanie nr (...), będące własnością pokrzywdzonych E. i B. małżonków W..

(...) (...) czynne jest codziennie od 9:00 do 21:30, a w przypadku organizacji imprez okolicznościowych do godzin rannych. W obiekcie tym prowadzone są zajęcia dla dorosłych, dzieci i młodzieży w zakresie zajęć ruchowych typu szkoła (...), (...) oraz organizowane są (...)i inne imprezy okolicznościowe, na przykład (...). Sale zajęć znajdują się na wszystkich kondygnacjach od piwnicy do pierwszego piętra i wyposażone są w urządzenia nagłaśniające, wentylacyjne, klimatyzacyjne i nagrzewnice powietrza.

Już na etapie projektowania inwestycji były prowadzone konsultacje ze wspólnotą mieszkańców budynku przy ul. (...). Między innymi podczas zebrania (...) w dniu 14 lutego 2012 r., podjęto uchwałę (...)/ (...) w której wyrażono zdecydowaną większością głosów zgodę na prowadzenie w przebudowanym budynku działalności polegającej na prowadzeniu szkoły (...), organizowaniu (...). Aby zmniejszyć ewentualne negatywne oddziaływania działalności (...) na mieszkania w budynku przy ul. (...) właściciele (...) zdecydowali się wykupić 2 lokale położone na niższych kondygnacjach. Z taką ofertą zwrócili się również do małżonków W., jednak z uwagi na żadaną przez nich kwotę ok. (...)zł uznali, że nie są w stanie wykupić tego lokalu.

Już po rozpoczęciu działalności przez (...) w roku 2013 małżonkowie W. i wkrótce po nich również inni mieszkańcy budynku przyległego zaczęli zgłaszać pretensje i skargi na hałasy związane z funkcjonowaniem (...), które znalazły swój epilog w sądzie. Z inicjatywy obwinionego w marcu 2014 r., prowadzone były badania hałasu m. in w lokalu pokrzywdzonych przez specjalistyczną firmę (...) z P.. Jednak koszt prac wygłuszających jakie miały być wykonane po przeprowadzeniu tych badań przerósł możliwości finansowe współwłaścicieli (...), którzy m. in. z uwagi na skargi pokrzywdzonych i opóźnienie rozpoczęcia działalności ponieśli straty finansowe i nie byli w stanie wyasygnować odpowiednich funduszy na ten cel i odłożyli ich wykonanie na przyszłość.

W związku z powtarzającymi się skargami sąsiadów na głośność praktycznie każdej imprezy w obiekcie (...) i wzywaniu w związku z tym na interwencje patroli Policji współwłaściciele (...) oddelegowali pracownika – R. W. (1), którego zadaniem było m. in. kontrolowanie poziomu głośności muzyki odtwarzanej podczas imprez odbywających się w obiekcie. Właściciele sporządzili również specjalne oświadczenie w którym przejmowali na siebie odpowiedzialność za poziom głośności imprez odbywających się w należącym do nich budynku.

(dowody: analiza badań (...) k. 42-55, deklaracje i pisma obwinionego – k. 56 – 57, korespondencja pokrzywdzonych z Powiatowym Inspektorem Sanitarnym – k. 69-78, 95 – 102; uchwała (...) (...) – k. 94)

W nocy z 30 na 31 stycznia 2015 r., w siedzibie (...) odbywały się równoległe 2 imprezy – (...)na parterze i na piętrze (...). Ok godz. 23-ej na Policję zadzwoniła pokrzywdzona B. W. (1) twierdząc, że głośna muzyka nie pozwala jej spać. Wysłany na miejsce przez dyżurnego K. patrol w składzie sierż. M. S. i sierż. A. D. stwierdził na miejscu że z obiektu (...) dobiegała głośna muzyka, która mogłaby zakłócać ciszę i spoczynek nocny zgłaszającej. Po udaniu się do budynku (...) zgłosił się do nich odpowiedzialny za kontrolę porządku pracownik R. W. (1), który okazał im oświadczenie właścicieli obiektu dotyczące odpowiedzialności za głośność imprez i kiedy usłyszał, że powodem interwencji jest zbyt głośna muzyka zobowiązał się do jej ściszenia.

Zdaniem zgłaszającej i jej sąsiadów po tej interwencji głośność muzyki w lokalu (...) nadal była uciążliwa i stan taki trwał aż do godziny 2-ej.

(dowody: notatka urzędowa –k. 3, wyjaśnienia obwinionego – k. 108-108v, zeznania świadków – A. D. k. 108v-109, K. F. k. 109, M. M. k. 109, M. S. k. 109– 109v, E. W. k. 109v; R. W. k. 109v-110, B. W. k. 110; J. Ś. k. 127-127v; B. G. k. 127v-128)

Obwiniony K. W. zarówno w wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania wyjaśniającego jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podkreślił, że chcieli z żoną wykupić mieszkanie państwa W. na (...), jednak ci zaproponowali cenę, którą uznali za leżącą poza ich możliwościami finansowymi. Zaproponował więc pokrzywdzonej pomoc w zakresie sprzedaży lub zamiany jej mieszkania i skierował do niej przedstawiciela biura pośrednictwa nieruchomości. Rozpoczęli z żoną starania o uzyskanie kredytu bankowego na ewentualny wykup tego mieszkania. Podkreślił, że w dniu zdarzenia nie było go w ogóle w obiekcie (...) a o interwencji Policji dowiedział się telefonicznie. Podkreślił, że w jego ocenie uczynił wszystko aby ograniczyć głośność muzyki podczas imprez w kierowanym przez niego podmiocie, a tylko z uwagi na brak środków nie wykonano wszystkich projektowanych prac ograniczających do maksimum wydobywanie się dźwięków z jego budynku.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 108-108v)

Sąd zważył co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego wyjaśnienia obwinionego można ocenić jako generalnie zasługujące na wiarę. Jedyne wątpliwości co do ich wiarygodności można mieć w zakresie dotyczącym ustalenia, czy hałas dobiegający z lokalu (...) w nocy 30 stycznia 2015 r., faktycznie nie zakłócał ciszy i spoczynku nocnego pokrzywdzonych.

Sąd miał świadomość, że zarówno zeznania pokrzywdzonej B. W., jej męża, jak i pozostałych przesłuchanych w niniejszej sprawie mieszkańców budynku przy ul. (...) w O. tj. M. M., B. G. i A. Ś. z uwagi na ostry konflikt z obwinionym są nacechowane taką dozą subiektywizmu i są na tyle emocjonalne, iż same nie mogą stanowić podstaw pewnych ustaleń Sądu. Sąd stykając się z tymi osobami osobiście na rozprawie dostrzegł u tych osób poddawanie się emocjom w sposób, który wyklucza pełny i obiektywny odbiór elementów otaczającej ich rzeczywistości. Poczucie żalu i pretensji do obwinionego zagłuszało w nich właściwy odbiór wszystkich działań podejmowanych przez niego i kazało im odbierać wszelkie działania obwinionego jako nakierowane wyłącznie na wyrządzenie im krzywdy, często nie mające jakiegokolwiek odbicia w rzeczywistości. Jednak nawet te zastrzeżenia nie umniejszają w pełni waloru dowodowego tych relacji i w połączeniu z w pełni obiektywnymi relacjami świadków, obu interweniujących w tym dniu funkcjonariuszy Policji, pozwalają na przyjęcie, że głośność muzyki dobiegającej do mieszkania oskarżycieli posiłkowych (przynajmniej w momencie interwencji tj. ok. godz. 22⁵⁵) była nadmierna i mogła zakłócać ich spokój i spoczynek nocny.

Warto podkreślić, że świadkowie - Policjanci, to osoby w żaden sposób nie powiązane zarówno z obwinionym jak i pokrzywdzonymi, całkowicie dla nich obce, w żaden sposób niezainteresowane osobiście w rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie, a przez to w pełni obiektywne. Z ich relacjami powiązane są ściśle dowody w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez nich bezpośrednio po przedmiotowej interwencji, zawierające szczegóły, których świadkowie ci z uwagi na upływ czasu i wielość podobnych zdarzeń mogli już nie pamiętać w momencie składania zeznań na rozprawie.

Mimo, iż Sąd miał świadomość że świadkowie K. F. i R. W. to żona i pracownik firmy obwinionego, nie uznał aby ta okoliczność miała decydujący wpływ na wartość dowodową składanych przez nich zeznań, dlatego też dał im wiarę.

Sąd uznał, że na przymiot wiarygodności zasługują pozostałe dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w tym zarówno wyniki badań (...) jak i pomiarów wykonanych przez firmę (...) oraz kopie uchwały podjętej w sprawie funkcjonowania (...)

Wobec powyższych ustaleń Sąd uznał za udowodnione, że faktycznie głośność muzyki emitowanej w dniu zdarzenia w budynku należącym do obwinionego mogła zakłócać ciszę i spoczynek nocny pokrzywdzonych.

Jednak nawet takie ustalenie nie powoduje automatycznie, że obwinionemu można przypisać sprawstwo w zakresie popełnienia czynu wyczerpującego normę przepisu art. 51 § 1 kw.

Jak ustalono to w toku postępowania obwinionego nawet nie było w należącym do niego obiekcie w dniu zdarzenia, a o interwencji dowiedział się telefonicznie. Była w nim natomiast, co najmniej do godziny 22-jej jego małżonka, współwłaścicielka (...) – K. F. (1). To, że zarówno obwiniony jak i jego żona podpisali oświadczenie w którym przyjmowali odpowiedzialność za poziom hałasu w należącym do nich obiekcie nie oznacza, że w każdym przypadku, w którym dojdzie do ustalenia, że hałas ten zakłócał spokój lub spoczynek nocny sąsiadom za wykroczenie z art. 51 § 1 kw odpowiadał będzie akurat obwiniony. Przyjęcie takiego stanowiska prowadziło by do absurdalnej sytuacji, że nawet wyznaczony do tego celu i posiadający odpowiednie uprawnienia pracownik, jak w tym przypadku R. W., nie będzie praktycznie musiał robić nic aby zminimalizować skutki ewentualnego hałasu, bo i tak odpowiedzialność spadnie na obwinionego.

Zasada indywidualizacji odpowiedzialności nakazuje dowiedzenie osobie obwinionej winy w zakresie dotyczącym zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało

podstaw do przypisania właśnie obwinionemu sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 51 § 1 kw. Obwinionego tego dnia nawet nie było w obiekcie (...) nie miał on zatem żadnego wpływu na głośność muzyki odtwarzanej podczas odbywających się tam imprez, byli tam natomiast, najpierw żona obwinionego a następnie oddelegowany pracownik, a zatem to ich ewentualna odpowiedzialność z art. 51 § 1 kw należałoby rozważać, a nie obwinionego.

Z uwagi na to, że obwiniony został uniewinniony koszty postępowania w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.